Dosarul nr. 1-75/2026 1-26040150-38-1-31032026

JUDECĂTORIA
ORHEI
SEDIUL REZINA

S E N T I N Ţ Ă
În numele legii

23 noiembrie 2026 **or.Rezina**

în componența:
Preşedintelui şedinţei, judecătorul Eugeniu Russ
Grefier Doina Condrea
Corina Cebotari

cu participarea:
Procurorului Mihail Chipăruș
Apărătorului Andrei Vrăjitoru
Inculpatului Nicolai Manoli

examinând în şedinţă publică, în procedura generală, în limba română, cauza penală de învinuire a lui:

Manoli Nicolai Nichifor, născut la *****, IDNP *****, originar şi domiciliat în ***** *****, moldovean, nesupus militar, studii medii de specialitate, căsătorit, doi copii minori la întreținere, neangajat în cîmpul muncii, cetățean al Republicii Moldova, anterior judecat prin:

-sentința Judecătoriei Telenești din 22.10.2012, condamnat în baza art.264 alin.(2) Cod penal, la muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 240 ore, cu privarea de dreptul de a conduce a mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

-sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 12.05.2025, condamnat în baza art.264/1 alin.(1) Cod penal, la muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 220 ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

în comiterea infracțiunil prevăzute de art. 264^1 alin. (5) din Codul penal.

Procedura de citare legală, respectată.

Date cu referire la examinarea cauzei penale: 31.03.2026 – 23.11.2026

Cu referire la materialele cauzei penale și a probele administrate și cercetate în ședința de judecată, instanța de judecată,

c o n s t a t ă:

Fapta prejudiciabilă constatată.

1. Manoli Nicolai Nichifor, la 09 ianuarie 2026, în jurul orei 04:30, aflându-se în *****, cunoscând cu certitudine că prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 12 mai 2025 pronunțată în dosarul nr.l-70/2023, i-a fost anulat dreptul de a conduce mijloace de transport ce-l avea în baza permisului de conducere a mijloacelor de transport de categoria „B” și „C” cu nr.078403098 eliberat la 19.12.2007 de către autoritățile Republicii Moldova, a acționat contrar prevederilor pct. 10 alin.(2) lit. a) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.357 din 13 mai 2009 potrivit căruia „*Persoana care conduce un autovehicul (vehicul) trebuie să posede permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus sau actul de identitate valabil pe numele său*, *pentru a putea fi verificat dreptul de a conduce vehicule din categoria (subcategoria) din care face parte vehiculul condus*” urcând la volanul mijlocului de transport marca „Renault” model „Megan” cu numărul de înmatriculare „*****” pentru conducerea căruia este necesară deținerea permisului de conducere a mijlocului de transport de categoria „B” și se deplasa pe drumurile publice din *****. Ulterior fiind stopat în timp ce se deplasa pe str. Ștefan cel Mare din *****, de către angajații de poliție a IP Telenești, și fiind suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolica, cel din urma, acționând contrar prevederilor pct.11 lit. j) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.357 din 13 mai 2009 potrivit căruia *„Conducătorul de vehicul este obligat să se supună, la solicitarea polițistului, procedurii de testare a aerului expirat, de testare antidrog sau, după caz, examenului medical de prelevare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei, consumului de droguri ori de alte substanțe psihotrope sau de medicamente cu efecte similare*” a refuzat de a fi supus testării alcoolscopice cu mijlocul tehnic „Drager” obligație ce derivă și din prevederile pct.5 lit.a) din Regulament privind modul de testare alcoolscopica, de testare antidrog și examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.296 din 16 aprilie 2009. Fiind informat despre dreptul de a fi supus examinării medicale pentru stabilirea stării de ebrietate *și* naturii ei, drept ce derivă din prevederile pct.6 lit. e) și pct. 14 din Regulament privind modul de testare alcoolscopica, de testare antidrog și examinare medicala pentru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.296 din 16 aprilie 2009, Nicolai Manoli a acceptat de a fi condus la o instituție medicală abilitată pentru examinarea medicală cu prelevarea probelor biologice și anume la IMSP „Spitalul Raional Telenești”. În continuarea acțiunilor sale infracționale, în aceeași zi în jurul orei 04:38 în incinta IMSP „Spitalul Raional Telenești” situat în ***** pe str. Constantin Porumbescu nr.8, în cadrul examenului medical acesta a refuzat să-i fie prelevate probele biologice și anume prelevarea probelor sangvine.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Manoli Nicolai a comis infracțiunea prevăzută de art. 264[1] alin. (5) Cod penal, *”Refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică şi de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate şi a naturii, faptă săvârşite de către o persoană care nu deţine permis de conducere”.*

Privind procedura.

2.1. În ședința de judecată, inculpatul Manoli Nicolai, nu a recunoscut vina în săvârşirea infracţiunii şi circumstanţele de fapt imputate, motiv pentru care în conformitate cu articolele 351 şi 352 din Codul de procedură penală, instanța de judecată a dispus examinarea cauzei penale în privinţa acestuia, în procedură generală, în limba română şi în şedinţă publică, cu participarea inculpatului.

Poziţia inculpatului.

3.1. Inculpatul Manoli Nicolai fiind audiat în ședința de judecată a declarat că, nu își recunoaște vina și a menționat că, nu își amintește data exactă, dar era iarnă, între 7 și 14 ianuarie 2026. Aproximativ la ora 02:00, a fost oprit de angajații poliției lângă stația PECO Petrom din orașul Telenești. Polițiștii s-au prezentat și i-au cerut actele, pe care le-a înmânat. I-au propus testarea alcoolscopică cu aparatul Dräger, însă a refuzat-o și a solicitat deplasarea la spital pentru recoltarea probelor biologice de sânge. S-a deplasat cu polițiștii la Spitalul Raional Telenești. După ce au coborât din automobilul poliției, unul dintre polițiști a intrat în spital, iar celălalt a rămas cu el afară și i-a interzis să fumeze. Inculpatul nu s-a conformat și a continuat să fumeze pe teritoriul spitalului, într-o parte, fără a se afla la intrare. Primul polițist a ieșit și l-a invitat în spital. Inculpatul a intrat în birou, s-a așezat pe scaun și a întins brațul drept. Asistenta medicală i-a aplicat garoul. El a ridicat brațul drept, iar asistenta i-a examinat venele și i-a cerut să întindă brațul stâng. Inculpatul a afirmat că s-a simțit ca și cum asupra sa s-ar fi făcut experimente. Un polițist i s-ar fi adresat cu cuvinte nepoliticoase. Nu i-a plăcut modul în care i-au vorbit polițiștii și asistenta medicală. Ulterior, Craevschi Vladimir a întocmit anumite acte, după care s-au deplasat la Inspectoratul de Poliție Telenești. La inspectorat, inculpatul a încercat să găsească o persoană care să îi ia automobilul de la stația PECO, însă polițistul l-a anunțat că automobilul fusese deja evacuat. Au fost întocmite anumite acte. Inculpatul a solicitat actele necesare pentru ridicarea automobilului, dar i s-a spus să revină luni pentru a le primi și a-și recupera ulterior automobilul. În acea zi, automobilul nu i-a fost restituit. A menționat că, la secția de primire, s-a așezat pe scaun și a întins brațul la solicitare. I-a fost doar palpată vena, fără să fie înțepat cu acul. Inculpatului i s-a părut că asistenta medicală și polițiștii formau un colectiv sau că exista o colaborare ori o înțelegere între ei. A declarat că nu are pretenții față de Arnăut Mihail, dar are pretenții față de asistenta medicală și Craevschi Vladimir. A apreciat că asistenta manifestase o atitudine lipsită de respect. Potrivit inculpatului, asistenta i-a cerut să întindă un braț, i-a aplicat garoul și i-a palpat vena, apoi i-a cerut celălalt braț. La celălalt braț nu i-a aplicat garoul, ci doar i-a palpat vena, după care i-a cerut din nou primul braț. A declarat că, pentru acest caz, a fost documentat pentru conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate. Într-un caz anterior, fusese supus testării alcoolscopice, dar nu și recoltării probelor biologice. Nu a semnat actele întocmite de polițiști. Acestea i-au fost prezentate, însă nu a fost de acord să le semneze și nu a verificat ce fusese consemnat în ele. Menționează că, la data opririi, nu era privat de dreptul de a conduce mijloace de transport. A susținut că polițiștii au verificat baza de date și au constatat acest lucru. Nu a fost prezent la pronunțarea sentinței din 5 decembrie 2025, dar a primit-o ulterior prin poștă. A declarat că deține permis de conducere din perioada anilor 2003–2005. Deși avusese suspiciuni privind existența unei înțelegeri între polițiști și asistenta medicală, nu s-a adresat dispensarului narcologic pentru recoltarea sângelui și nu a depus plângere împotriva acestora. Tensiunea arterială nu i-a fost verificată la spital în acea noapte. În biroul pentru recoltare se aflau asistenta medicală Cristina și doi polițiști. A afirmat că a refuzat testarea cu aparatul Dräger deoarece știa că nu consumase alcool în acea seară. Se deplasase pentru a se întâlni cu o persoană de la care urma să împrumute bani. La momentul ridicării automobilului, banii împrumutați se aflau în interiorul acestuia. În acea seară, intrase într-o discotecă și își făcuse o cafea. Acolo se aflau câțiva băieți care îl văzuseră, iar ulterior i-a observat pe aceeași băieți la spital, când se afla acolo pentru recoltarea sângelui. Acest fapt i s-a părut straniu.

4. *În pofida faptului că inculpatul nu a recunoscut vina, vinovăția acestuia pentru comiterea infracţiunii incriminate în baza art. 264[1] alin. (5) Cod penal, se confirmă prin probele cercetate nemijlocit în ședința de judecată, și anume:*

Declarațiile:

4.1. *Martorul Craevschi Vladimir*, prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că, la 8 ianuarie 2026, aproximativ la ora 03:00, a observat un Renault Megane care se deplasa neuniform și l-a oprit pe strada Ștefan cel Mare, în apropierea stației Petrom din or.Telenești. La volan se afla inculpatul Manoli Nicolai. În timpul verificării actelor, a simțit un miros specific de alcool de la conducătorul auto. Potrivit martorului, inculpatul a refuzat testarea cu aparatul Dräger, dar a acceptat deplasarea la spital pentru recoltarea sângelui. La spital, după aplicarea garoului și încercarea de identificare a venei, asistenta i-a cerut să întindă celălalt braț. Inculpatul ar fi devenit agresiv, ar fi înjurat și ar fi refuzat recoltarea. Martorul a precizat că inculpatul și-a schimbat alternativ poziția aproximativ 20 de minute și a refuzat și testarea alcoolscopică propusă la spital. Martorul a afirmat că i-a explicat drepturile și consecințele refuzului, a fost prezent la încercarea de recoltare împreună cu colegul său și a documentat comportamentul inculpatului.

4.2. *Martorul Arnăut Mihail* prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că, nu și-a amintit data, luna sau anul evenimentului, dar a precizat că era noapte și frig. A relatat că un automobil Renault se deplasa haotic, a virat brusc spre stația Petrom, a întors și a fost oprit din mers pe strada Ștefan cel Mare. Potrivit martorului, inculpatul era singur în automobil și nu se afla nicio altă persoană în apropiere. Inculpatul a refuzat testarea alcoolscopică și a solicitat recoltarea sângelui. La spital, potrivit martorului, a tergiversat inițial procedura, apoi a refuzat-o, și-a retras brațul și și-a scos garoul, invocând teama. Martorul a menționat și nemulțumirea inculpatului că asistenta îl apuca prea tare de braț. Martorul a susținut că inculpatul a fost avertizat repetat, că asistenta i-a explicat procedura și că acesta a insultat-o, invocând legături între ea și polițiști. Recoltarea nu s-a realizat. A precizat că inculpatul nu negase inițial că se afla la volan, dar ulterior a început să nege acest lucru.

4.3. *Martora Stroici Cristina* prin expunerea factologică, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală, în şedinţă de judecată a declarat că, nu și-a amintit data sau anotimpul, dar a indicat anul 2026. A declarat că inculpatul a fost adus de poliție cu îndreptare pentru recoltarea sângelui și că, după înregistrare, l-a invitat în sala de proceduri. Potrivit martorei, inculpatul avea de la început un comportament agresiv și folosea cuvinte necenzurate. Acesta a întins un braț, i s-a aplicat garoul și i-a fost palpată vena. Martora i-a cerut celălalt braț pentru a identifica o venă potrivită recoltării a 20 ml de sânge, dar inculpatul a refuzat categoric. A subliniat că nu a introdus acul și că doar verificarea venei nu provoacă durere. Martora a precizat că procedura nu a continuat în lipsa acordului inculpatului, iar polițistul a documentat refuzul. Nu cunoaște dacă inculpatul a semnat actul. A declarat că nu este rudă cu Craevschi Vladimir, nu cunoștea persoanele din Bănești prezente la spital și că la camera de gardă era prezent medicul, fără a exista un psiholog.

4.4. Respectiv, au mai fost prezentate următoarele mijloace de probă administrate în faza de urmărire penală și cercetate nemijlocit în ședința de judecată:

-- procesul-verbal de efectuare a testării alcoolscopice cu mijlocul tehnic omologat și verificat din 09.01.2026, în privința conducătorului Manoli Nicolai (f.d.8);

- procesul-verbal de înlăturare de la conducerea vehiculului din 09.01.2026, a conducătorului Manoli Nicolai (f.d.11);

- *îndreptarea către instituția Medico-Sanitară Publică din 09.01.2026,* pentru a fi examinat medical, Manoli Nicolai (f.d.12);

- *procesul-verbal nr.2 al examenului medical de constatare faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și natura ei din 09.01.2026* în privința conducătorului auto Manoli Nicolai (f.d.13-14);

- *ordonanța și procesul verbal din 09.01.2026,* privind ridicarea automobilului și dispunerea păstrării acesteia la parcarea specială din mun. Orhei (f.d.16-17);

- *înregistrarea video efectuată de agenții constatatori la 09.01.2026* (f.d.24-25);

- *procesul-verbal de examinare a secvenței video din 13.01.2026,* din care rezultă că s-a supus examinării este o secvență video, cu o durată de 00 min 52 sec și lungimea de 14,4 MB cu extensia MP4 și denumirea 1000031791. La inițierea acesteia prin intermediul softului computerizat Media Player Clasic – HC Team, începe rularea secvenței video propriu zise. În secvența se vede cum angajatul poliției îi comunică persoanei care se identifică ca Manoli Nicolai, că procesul este înregistrat video și la întrebarea angajatului poliției dacă a consumat băuturi alcoolice, confirmă că a consumat. La fel i se prezintă de către angajatului poliției fiola pentru aparatul ”Drager” fiind împachetată și i se comunică că urmează să facă o suflare în aparatul „Drager”, la ce conducătorul auto comunică că nu dorește să sufle în aparatul „Drager”. În continuare angajatul poliției îi comunică că este în drept de a merge la SR Telenești, pentru prelevarea probei biologice de „sînge”, la ce persoana confirmă că vrea, apoi i se comunică că urmează să perfecteze o îndreptare și să se deplaseze la spital, iar în cazul în care va fi stabilit nivelul de alcool în sînge, va fi documentat pentru conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, la ce persoana comunică că nu este o problemă și să facă ce are de făcut și nu are treabă (f.d.23).

4.5. În cadrul cercetării judecătorești, de către partea apărării nu au mai fost prezentate şi cercetate alte mijloace de probă suplimentar celor prezentate de partea acuzării.

Analizând coroborat probele administrate în cursul cercetării judecătorești și în faza de urmărire penală, instanța reține următoarele:

5.1 Potrivit art. 50 din Codul penal, se consideră răspundere penală condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracţionale şi a persoanelor care le-au săvârşit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege.

Conform art. 51 din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârşită, iar componenţa infracţiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

În conformitate cu dispozițiile art. 8 din Codul de procedură penală, precum şi cu cele ale art. 21 din Constituţia Republicii Moldova, orice cetăţean beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condiţiile prevăzute de lege.

La adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunţarea unei decizii judecătoreşti de condamnare, prezumţia de nevinovăţie este răsturnată cu efecte *„erga omnes”*, iar soluţia magistraţilor trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăţie, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunţe o soluţie de achitare.

Potrivit art. 93 din Codul de procedură penală, probele sânt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei infracţiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei, precum şi la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluţionare a cauzei. În calitate de probe în procesul penal se admit

elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: declaraţiile bănuitului, învinuitului, inculpatului şi etc.

În acest context prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de provenienţă a acestora.

Prin urmare, fiind cercetate în conformitate cu art. 101 alin. (l) şi (2) din Codul de procedură penală în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicţii esenţiale şi semnificative între probele cu martori şi cele materiale.

Conform art. 384 din Codul de procedură penală, instanţa hotărăşte asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinţei de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentinţa se adoptă în numele legii. Sentinţa instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Instanţa îşi întemeiază sentinţa numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.

În conformitate cu art. 8 alin. (3) în coroborare cu art. 389 din Codul de procedură penală, sentinţa de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătoreşti, vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe exacte, cercetate de instanţa de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergenţele au fost lichidate şi apreciate corespunzător.

Astfel, instanţa conchide că în privința inculpatului Manoli Nicolai a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare.

La fel, conform art. 6 alin. (3) al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, instanţa concretizează că inculpatului i s-a adus la cunoștință urmărirea penală atât *natura* și *cauza* acuzației, dar și probele pe care se fundamentează acuzația în materie penală, într-o manieră detaliată şi în termen legal, prin ordonanţa de recunoaştere în calitate de bănuit, prin ordonanţa de punere sub învinuire şi rechizitoriul întocmit.

Instanţa de judecată subliniază că și-a bazat constatările sale pe probele verbale şi în scris prezentate, dar şi în analiza faptului dacă acuzările sunt bine justificate conform standardului de dovadă, care este acel al *„în afara dubiilor rezonabile”*, or astfel de dovadă poate rezulta din coexistenţa deducerilor suficient de puternice, clare și concordante sau a similarelor prezumţiei de fapt necombătute; adiţional, poate fi luat în consideraţie comportamentul părţilor când sunt obţinute dovezile *(hotărârea Irlanda c. Regatului Unit din 18 ianuarie 1978, seria A nr. 25, p. 65, alin. 161)*.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenţie, în dreptul la un proces echitabil se atribuie şi necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei și Boldea contra Românie*i, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum şi diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

De asemenea, CtEDO a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate *(cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007)*. La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv

mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților *(cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei)*.

În acest mod, analizând cumulul de probe anexate la dosar, declarațiile martorilor, a procesului de cercetare la fața locului, a procesului-verbal de ridicare, a proceselor-verbale de examinare a obiectului, care au fost apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) din Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinenţei, concludenţii, utilităţii, veridicităţii şi coroborării lor, instanța constată că faptele pentru care inculpata a fost trimisă în judecată, există și au fost săvârșite anume de acesta cu vinovăţie, cu scop cupidant, corespunzător învinuirii aduse la caz.

5.2 Astfel, conform ordonanței de punere sub învinuire, dar şi potrivit rechizitoriului, acțiunile lui Manoli Nicolai au fost încadrate juridic în baza art. 264[1] alin. (5) Cod penal, care la rândul său stabilește răspunderea penală pentru *refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică și de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii, faptă săvârşite de către o persoană care nu deține permis de conducere,* iar fapta a fost comisă la 09 ianuarie 2026, aproximativ în jurul orelor 04:30.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracţiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenţei infracţiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracţiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanţa de judecată relevă că în cauza *„Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993”*, CtEDO a statuat că „(...) o infracţiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiţie va fi îndeplinită atunci cînd individul poate să ştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudenţă, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”.

Verificând respectarea condiţiilor prevăzute de Codul de procedură penală, în coraport cu declaraţiile martorilor şi cu cercetarea nemijlocită a restului mijloacelor de probă în şedinţă de judecată, administrate la urmărire penală, instanţa a constatat că a avut loc fapta prejudiciabilă constatată, care a fost săvârşită de inculpat cu vinovăţie, acțiunile fiind încadrate în conformitate cu prevederile normelor din Codul penal al Republicii Moldova expuse *supra*, după semnele invocate *infra*.

Astfel, apreciind probele, instanţa statuează că, în mod evident s-a constatat în primul rând faptul la 09 ianuarie 2026, în jurul orei 04:30, aflându-se în *****, Manoli Nicolai cunoscând cu certitudine ca prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 12 mai 2025 pronunțată în dosarul nr.l-70/2023, i-a fost anulat dreptul de a conduce mijloace de transport ce-l avea în baza permisului de conducere a mijloacelor de transport de categoria „B” și „C” cu nr.078403098 eliberat la 19.12.2007 de către autoritățile Republicii Moldova, a acționat contrar prevederilor pct. 10 alin.(2) lit. a) din Regulamentul circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.357 din 13 mai 2009, a urcat la volanul mijlocului de transport marca „Renault” model „Megan” cu numărul de înmatriculare „*****” pentru conducerea căruia este necesara deținerea permisului de conducere a mijlocului de transport de categoria „B” și s-a deplasat pe drumurile publice din *****. Ulterior fiind stopat în timp ce se deplasa pe str. Ștefan cel Mare din *****, de către angajații de poliție a IP Telenești, și fiind suspectat de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolica, cel din urma, a refuzat de a fi supus testării alcoolscopice cu mijlocul tehnic „Drager”, iar în cadrul examenului

medical Manoli Nicolai a refuzat să-i fie prelevate probele biologice și anume prelevarea probelor sangvine.

În speță, cu referire la componența de infracțiune, prevăzută de art.264[1] alin.(5) Cod penal, se impune a preciza, că atât conform jurisprudenței, cât și teoriei consacrate, *obiectul juridic special* al infracțiunii prevăzute la art.264[1] alin.(5) Cod penal, îl constituie securitatea circulaţiei şi exploatării mijlocului de transport ca parte componentă a securităţii şi ordinii publice, condiţionată de neadmiterea la circulaţia rutieră a persoanelor în stare de ebrietate alcoolică și care nu dețin permis de conducere.

Reieşind din ipoteza normei reglementate la art.264[1] alin.(5) Cod penal, componenţa de infracţiune se manifestă prin modalităţi alternative și sub aspectul prohibiției impuse conducătorilor mijloacelor de transport de a refuza, a se împotrivi sau a se eschiva de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical.

Fiind analizat sub aspect doctrinar, refuzul sau eschivarea conducătorului mijlocului de transport faţă de care există temeiuri suficiente de a presupune că se află în stare de ebrietate neadmisibilă produsă de alcool, de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, presupune : 1) respingerea de către acesta a solicitării agentului constatator de a urma procedura testării alcoolscopice; 2) refuzul conducătorului mijlocului de transport de a se deplasa la instituţia medicală pentru a fi supus examinării medicale întru stabilirea stării de ebrietate şi naturii ei, precum şi 3) refuzul de a i se recolta probele biologice în cadrul acestui examen.

La caz, instanţa de judecată statuează că Manoli Nicolai a atentat la relaţiile sociale cu privire la siguranţa traficului rutier prin faptul că a refuzat să se supună solicitării de a fi testat alcoolscopic, ce se confirmă prin procesul verbal de efectuare a testării alcoolscopice cu mijlocul tehnic omologat și verificat din 09.01.2026, (f.d.8), procesul verbal nr.2 al examenului medical de constatare faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și natura ei din 09.01.2026 (f.d.13-14), cît procesul verbal de examinare a secvenței video din 13.01.2026 și prin declaraţiile martorilor Craevschi Vladimir, Arnăut Mihail și Stroici Cristina în acest sens, care i-au solicitat lui Manoli Nicolai să fie supus testării alcoolscopice și de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, şi afirmă în mod similar în şedinţă de judecată despre aceste circumstanţe.

Ce ține de argumentele inculpatului, instanța de judecată o consideră ca o poziție de eschivare de la răspunderea penală, or însăși inculpatul recunoște că nu a dorit să-i fie prelevate probele biologice invocînd pretecste precum comportamentul colaboratorilor de poliție și a asistentei medicale.

De asemenea, din considerentele enunţate, instanţa deduce astfel că obiectul juridic al infracţiunii incriminate diferă de cel propriu zis al alin. (3) din acelaşi articol, astfel că prin fapta comisă, sub aspectul prezentei încadrări juridice, nu contează dacă s-a aflat sau nu conducătorul auto în stare de ebrietate, important fiind faptul refuzului de a trece testarea alcoolscopică şi astfel instanţa consideră că inculpatul a tratat eronat cele incriminate, prin faptul că a refuzat să fie supus testării alcoolscopice, având această obligaţie legală impusă prin actele normative expuse anterior.

Latura obiectivă a infracţiunii analizate se exprimă în fapta prejudiciabilă concretizată, după caz, în acțiune sau inacțiune.

Fapta prejudiciabilă cunoaște trei modalități normative cu caracter alternativ, care în esență se reduc la respingerea expresă sau tăcită a efectuării testării alcoolscopice, a examenului medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau a recoltării probelor biologice în cadrul acestui examen medical. Variază doar nuanțele în care se realizează această respingere : 1) refuzul presupune respingerea expresă; 2) împotrivirea implică respingerea expresă, însoțită de opunerea de rezistență nonviolentă; 3) eschivarea presupune respingerea tacită. În care anume modalitate din cele trei s-a realizat fapta prejudiciabilă, poate fi luat în considerație la individualizarea pedepsei.

Astfel, infracţiunea de care se învinuieşte inculpatul Manoli Nicolai este o infracţiune formală. Ea se consideră consumată din momentul săvârșirii faptei prejudiciabile, în oarecare din modalitățile sale normative. Infracțiunea este prezentă chiar dacă, ulterior, pe baza altor probe, s-ar confirma că făptuitorul nu se afla în stare de ebrietate în momentul săvîrșirii infracțiunii.

Latura subiectivă se caracterizează prin intenție directă. Intenția inculpatului Manoli Nicolai se demonstrează atât prin declarațiile acestuia, cât și din circumstanțele obiective, constatate prin mijloacele de probă administrate de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată. Astfel, acesta își dădea seama de caracterul prejudiciabil al faptei, însă indiferent de aceasta, a condus unitatea de transport în stare de ebrietate provocată de alcool, nedeținând permis de conducere, apoi la cererea colaboratorilor de poliție a refuzat testarea alcoolscopică .

Subiectul infracțiunii este persoana fizică responsabilă, care la momentul comiterii faptei avea împlinită vârsta de 16 ani.

În speță Manoli Nicolai , având calitatea specială de conducător al autovehiculului, nu deținea permis de conducere și la cererea colaboratorilor de poliție a refuzat testarea alcoolscopică.

5.3 Aşadar, instanța de judecată consideră necesar ca Manoli Nicolai să fie condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. *264[1] alin. (5) din Codul penal*, reieşind din considerentele enumerate *supra*, precum şi din totalitatea probelor examinate în faza urmăririi penale şi constatate ca fiind pertinente, concludente şi veridice, care în ansamblu coroborează între ele, se completează între ele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că inculpatul Manoli Nicolai a comis infracţiunea cu vinovăţie.

În concluzie, în cadrul examinării circumstanţelor cazului şi probatoriului administrat, a fost stabilită întrunirea tuturor elementelor infracţiunii în acţiunile lui Manoli Nicolai şi nu au fost stabilite circumstanţe care să înlăture caracterul penal al faptei.

5.4 În condiţiile specificate, reieşind din circumstanţele faptice descrise în speţă şi motivele de drept invocate, de prevederile Regulamentului circulaţiei rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, de prevederile Regulamentul privind modul de testare alcoolscopică şi examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate şi naturii ei, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 296 din 16 aprilie 2009 şi de art. 264[1] din Codul penal, instanţa de judecată conchide că în acţiunile inculpatului Manoli Nicolai sunt întrunite toate semnele şi elementele constitutive obligatorii ale componenţei de infracţiune prevăzute de art. 264[1] alin. (5) din Cod penal al RM – *„Refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică şi de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate şi a naturii, faptă săvârşite de către o persoană care nu deţine permis de conducere”* şi prin urmare, se stabilește atât temeiul real, cât şi temeiul juridic pentru atragerea acestuia la răspundere penală.

Cu privire la individualizarea pedepsei.

6.1. De către acuzatorul de stat Mihail Chipăruși a fost solicitată recunoașterea inculpatului Manoli Nicolai vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (5) din Codul penal cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Apărătorul Andrei Vrăjitoru, care acţionează în interesele inculpatului Manoli Nicolai în dezbaterile judiciare a pledat pentru emiterea unei sentințe de achitare, or la caz nu sunt probe că inculpatul a refuzat să treacă testarea alcoolscopică.

Inculpatul Manoli Nicolai în ultimul cuvînt a declarat că nu este vinovat și a solicitat emiterea unei sentințe de achitare.

6.2. Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârşirii unei infracţiuni, instanţa de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracţiune, având deplina libertate de acţiune în vederea realizării acestei operaţiuni, ţinând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operaţiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanţa va avea în vedere dispoziţiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă infracţiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârşite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art.61 alin.(1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanţa remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracţiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni.

În concordanţă, instanţa consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca *„preţul”* pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte

un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptăţii, inclusiv prin prisma principiilor proporţionalităţii şi cel al echităţii lor.

Instanţa concluzionează că sentinţa de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracţiuni şi va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale statului, sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanţa de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniştri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancţiunilor aplicate în comunitate *(adoptată de Comitetul de Miniştri în 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri)*, potrivit căreia „natura şi durata sancţiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporţională cu gravitatea infracţiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia”.

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

6.3. Privind gravitatea infracţiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (5) din Codul penal săvârşită de către inculpat, instanţa, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracţiunea, în funcţie de caracterul şi gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave.

Instanța de judecată reține că infracțiunea comisă de către inculpatul Manoli Nicolai face parte din capitolul infracțiunilor în domeniul securităţii circulaţiei rutiere, care atentează la una din valorile fundamentale – securitatea circulației și exploatării mijloacelor de transport, ca parte componentă a securității și ordinii publice, condiționată de neadmiterea la circulația rutieră a persoanelor în stare de ebrietate, motiv pentru care legiuitorul a incriminat penal atentarea la realaţiile sociale sub aspectul prohibiției impuse conducătorilor mijloacelor de transport să refuze, să se împotrivească sau să se eschiveze de la testarea alcoolscopică în vederea stabilirii stării de ebrietate şi a naturii ei.

Circumstanțe atenuante, prevăzute la art. 76 din Codul penal, instanța de judecată nu a reținut. Iar ca circumstanță agravantă prevăzută de art.77 Cod penal, instanța de judecată a reținut săvîrşirea infracţiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată pentru infracţiune similară.

Concomitent, temeiuri pentru liberarea inculpatului Manoli Nicolai de răspundere penală conform prevederilor art. 53 din Codul penal nu au fost stabilite.

În continuare, instanţa de judecată conchide că art. 264[1] alin. (5) din Codul penal stabileşte atât la data comiterii infracțiunii, cât şi în prezent o pedeapsă *cu amendă de la 2500 la 3000 de unităţi convenţionale sau cu închisoare de la 2 la 5 ani.*

Pe cale de consecinţă, instanţa evidenţiază, că în procesul judiciar, procurorul a solicitat tragerea la răspundere penală prin aplicarea în privinţa inculpatului a unei pedepse sub forma închisorii, în privinţa căreia apărătorul a obiectat.

Reieșind din cele menționate, având în vedere personalitatea inculpatului și anume are la întreținere doi copii minori, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, anterior prin sentinţa sentința Judecătoriei Telenești din 22.10.2012, a fost condamnat în baza art.264 alin.(2) Cod penal, la muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 240 ore, cu privarea dreptului de a conduce a mijloace de transport pe un termen de 4 ani, iar r prin sentința

Judecătoriei Orhei, sediul Rezina din 12.05.2025, a fost condamnat în baza art.264^1 alin.(1) Cod penal, la muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 220 ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, în perioada 01.01.2020-13.01.2022 a fost atras la răspundere contravențională de 22 ori, inclusiv din domeniul circulației rutiere, din care numai 5 sancțiuni au fost executate.

Totodată, instanța de judecată reține că, potrivit informației parvenite de la Biroul de Probațiune Orhei din 13.01.2026, rezultă că, ” *Manoli Nicolai la data de 05.12.2025 a fost exclus de la evidență în legătură cu executarea pedepsei de 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității*”.

În opinia instanței de judecată, această succesiune de împrejurări este relevantă pentru individualizarea pedepsei, întrucât demonstrează că sancțiunea penală aplicată anterior nu a fost suficientă pentru a-l determina pe inculpat să adopte o conduită conformă exigențelor legii. Deși antecedentele penale nu pot servi, prin ele însele, drept temei pentru agravarea automată a pedepsei, acestea trebuie evaluate în raport cu natura și gravitatea faptelor anterioare, cu timpul scurs de la executarea sau modificarea pedepsei și cu conduita ulterioară a persoanei.

În cauza de față, săvârșirea unei noi infracțiuni intenționate, constând în conducerea mijlocului de transport de către o persoană care a fost privată de dreptul de a conduce mijloacele de transport și care a refuzat să treacă testarea alcoolscopică constituie un element relevant în aprecierea eficienței măsurilor de constrângere penală aplicate anterior și a posibilității reale de corectare a inculpatului fără executarea pedepsei.

Astfel instanța va aplica inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (5) din Codul penal, o pedeapsă sub formă de închisoare în mărime de 2 ani. Or, la stabilirea pedepsei instanța reține pericolul social al infracțiunii săvârșite, or reieşind din acţiunile ilicite ale inculpatului în domeniul securității circulației și exploatării mijloacelor de transport, ca parte componentă a securității și ordinii publice, la etapa actuală mijloacele de transport prezintă un grad sporit de pericol.

Mai mult cu atît, urmează a fi reținut că conducerea mijlocului de transport în stare de ebriertate de către inculpat a devenit o îndeletnicire, ultimul nu a a atras concluziile necesare ca urmare a recunoașterii vinovăției prin sentințele menționate supra.

În acelaşi timp, în ce privește aprecierea tipului penitenciarului pentru executarea pedepsei, instanța de judecată în cazul condamnării inculpatului pentru comiterea unei infracțiuni mai puțin grave, în conformitate cu art. 72 alin. (3) din Codul penal, dispune executarea pedepselor în penitenciar de tip semiînchis.

6.4. La caz instanţa consideră că este imperios necesar şi în drept să aplice în privinţa lui Manoli Nicolai a prevederile art. 90^1 din Codul penal, deoarece dispoziția dată are la origine persoana, comportamentul acestuia până la săvârșirea infracţiuni, atitudinea şi modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală şi de judecare a cauzei, faţă de cele comise şi cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă din momentul descoperirii ei.

Potrivit art. 90^1 alin. (1) din Codul penal, în cazul în care instanţa de judecată, ţinând cont de circumstanţele cauzei şi de personalitatea vinovatului, ajunge la concluzia că nu este raţional ca acesta să execute întreaga pedeapsă cu închisoare în penitenciar, aceasta poate dispune suspendarea parţială a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând în hotărâre perioada de executare a pedepsei în închisoare şi perioada de probaţiune sau, după caz, termenul de probă, precum şi motivele condamnării cu suspendarea parţială a executării pedepsei, astfel că prima parte a pedepsei se execută în penitenciar, iar restul pedepsei se suspendă.

La fel, se specifică că aplicarea prevederilor art. 90^1 din Codul penal în partea suspendării condiţionate a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnatului prin lege de a se corecta.

Aşadar, ținând cont de gravitatea faptei săvârșite, de persoana inculpatului Manoli Nicolai, de pericolul social al infracțiunii săvârșite, care este unul sporit, de vârsta pe care o are inculpatul, precum și faptul că are la întreținere doi copii minori, instanţa consideră că corijarea şi reeducarea inculpatului poate avea loc parțial fără izolarea sa de societate, cu suspendarea parţială a executării a pedepsei, astfel că în speță nu este nici un impediment pentru aplicarea acestei norme de drept şi astfel se va asigura şi garanţia existenței unui proces echitabil, dar totodată reieşind din gravitatea infracţiunii comise, acesta urmează să execute parţial sancţiunea aplicată cu detenţie în penitenciar de tip semiînchis.

Aşadar, instanţa reține că instituția suspendării parţiale a executării pedepsei cu închisoare nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă, în condiţiile, când la etapa actuală, se pune accentul pe căi de reeducare a persoanelor condamnate nu prin privare de libertate, dar prin cele neprivative de libertate, care, ar fi mai eficiente, or şi Curtea Europeană în jurisprudenţa sa, s-a pronunţat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate (cauza Varga şi alţii împotriva Ungariei, hotărârea din 10 martie 2015, § 104; cauza Norbert Sikorski împotriva Poloniei, hotărârea din 22 octombrie 2009, §158), statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile detenției, şi nu aplicarea automată a pedepsei închisorii (cauza Kyprianou împotriva Ciprului, hotărârea din 15 decembrie 2005, § 108).

La rândul său, conform normei nr. 19 din Recomandarea CM/Rec (2017) 3 a Comitetului de Miniștri adresată statelor membre cu privire la normele europene privind sancțiunile și măsurile comunitare stabilește standardele Consiliului Europei privind sancțiunile/măsurile alternative la pedeapsa cu închisoarea, alternativele la pedeapsa cu închisoarea ar trebui să fie disponibile pentru a fi utilizate în cât mai multe cauze posibil şi prin urmare, orice obstacole formale, inclusiv de natură juridică, ce împiedică utilizarea unor pedepse și măsuri alternative în cauzele cu infracțiuni grave și recidivă sau în legătură cu anumite tipuri de infracțiuni, sau orice alte limitări legale ar trebui revizuite și eliminate în măsura în care acest lucru este necesar, iar astfel de constrângeri pot diminua capacitatea pedepselor și a măsurilor alternative de a contribui la scăderea numărului de persoane din penitenciare.

Respectiv, conform Recomandării nr. R(92)17 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei referitoare la consecvența în pronunțarea sentințelor, atât legislația, cât și instanța judecătorească ar trebui să ia în considerare individualizarea pedepsei, iar prin urmare, pentru a evita dificultățile neobișnuite și a nu afecta reabilitarea infractorului, trebuie să se țină seama de circumstanțele personale ale infractorului și, în special, de impactul probabil al pedepsei asupra fiecărui infractor în mod individual (norma A.8) şi mai mult, caracterul de ultimum remedium al pedepselor privative de libertate este crucial pentru conceptul de politici penale și al unei legi penale umane și liberale.

Astfel, pedeapsa cu închisoarea ar trebui aplicată numai în acele cazuri în care, ținând seama de toate circumstanțele relevante, gravitatea infracțiunii ar face ca orice altă pedeapsă în mod clar să fie inadecvată (normele B.2 şi B.5 ale Recomandării nr. R(92)17).

În acest context, instanţa statuează în privinţa suspendării parţiale a executării pedepsei cu închisoare în privinţa inculpatului Manoli Nicolai, acesta urmând să execute pedeapsa cu închisoare reduse cu 1 an, cu ispăşirea acesteia în penitenciar de tip semiînchis, în aşa fel încât

ultimul să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârşirii unor fapte similare, iar restul pedepsei în cuantum de 1 an se va suspenda condiţionat, pe o perioadă de probaţiune de 2 ani.

De asemenea, pentru a asigura corectarea condamnatului, instanţa îl va obliga pe Manoli Nicolai, ca în conformitate cu art. 90 alin. (6) pct. a), b), c) și g) din Codul penal, în perioada de probaţiune: să se prezinte la organul de probaţiune la datele fixate de acesta; să anunţe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depăşeşte 5 zile; să participe la programe probaţionale în vederea diminuării consumului de alcool.

În subsidiar, instanţa explică inculpatului Manoli Nicolai că, reieşind din prevederile art. 90^1 alin. (6) şi (7) din Codul penal, în cazul în care cel condamnat cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, în termenul de probă o nouă infracţiune intenţionată sau încalcă în mod sistematic obligaţiile stabilite, instanţa de judecată îi stabileşte o pedeapsă în condiţiile art. 85 dacă, după caz, nu sânt aplicabile prevederile alin. (7) din prezentul articol.

Respectiv, ultimul articol stipulează că în cazul în care cel condamnat cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare săvârşeşte în perioada de probaţiune sau, după caz, în termenul de probă o infracţiune din imprudenţă sau o infracţiune intenţionată uşoară sau mai puţin gravă, problema anulării sau menţinerii condamnării cu suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare se soluţionează de către instanţa de judecată, la demersul organului care exercită supravegherea asupra comportamentului celor condamnați cu suspendarea executării pedepsei.

6.5. Concomitent, instanţa relevă că pedeapsa aplicată urmează să fie pusă în executare din momentul reţinerii inculpatului.

Cu privire la măsura preventivă.

7.1. În corespundere cu prevederile art. 385 alin. (1) pct. 15) şi art. 395 alin. (1) pct. 5) din Codul de procedură penală, instanţa urmează să se expună în privinţa măsurii preventivă ce se va aplica inculpatului până când sentinţa va deveni definitivă.

7.2. Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinţei, instanţa statuează că în privința inculpatului Manoli Nicolai nu este aplicată vreo măsura preventivă.

7.3. În acest context, instanţa relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

Instanţa constată că potrivit art. 175 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, constituie măsuri preventive măsurile cu caracter de constrângere orientate în scopul asigurării de către instanţă a executării sentinţei.

În conformitate cu prevederile art.176 din Codul de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeiuri rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, să săvîrşească alte infracțiuni ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică.

Reieşind din conţinutul art. 185 alin. (1) din Codul de procedură penală, arestarea preventivă constă în deţinerea inculpatului în stare de arest în locurile şi în condiţiile prevăzute de lege, iar arestarea preventivă constituie o măsură excepțională și se dispune doar atunci cînd se demonstrează că alte măsuri nu sînt suficiente pentru a înlătura riscurile care justifică aplicarea arestării.

7.4. În continuare, instanţa consideră la moment imposibilă aplicarea faţă de inculpatul Manoli Nicolai a unei măsuri preventive mai blânde decât arestul preventiv, pentru a exclude posibilitatea de a fi prejudiciat cursul normal al executării sentinţei, constatând prezenţa circumstanţelor excepţionale, care determină necesitatea aplicării măsurii preventive respective, existând riscul real ca inculpatul să se eschiveze de la executarea pedepsei, având în vedere stabilirea unor pedepse sub formă de închisoare.

Instanţa de judecată reţine că, în cazul dat, aplicând măsura preventivă sub formă de arest până la rămânerea definitivă a sentinţei, nu mai este încălcat dreptul lui Manoli Nicolai la libertate şi siguranţă, prevăzut de art. 5 CEDO, iar privarea de libertate a ultimului este justificată, întemeiată şi necesară într-o societate democratică şi urmăreşte un scop legal, deoarece are ca scop împiedicarea acesteia de a se ascunde de organele de drept şi să comită alte infracţiuni, fiind astfel respectat principiul proporţionalităţii între dreptul acuzatului la libertate, garantat de lege şi necesitatea aplicării faţă de el a arestului preventiv.

7.5. În aceste circumstanţe, instanţa consideră că suntem în prezenţa cazului în care este o necesitate absolută de a aplica măsura de constrângere sub formă de arest preventiv faţă de Manoli Nicolai, cu luarea lui sub arest imediat din sala de judecată, deoarece doar această măsură preventivă este reală şi efectivă în cazul dat şi va asigura comportamentul respectiv al acestuia pentru executarea sentinţei emise în mod efectiv.

8. Astfel, în baza materialelor cauzei penale şi a probelor cercetate în ședința instanței de judecată, în conformitate cu prevederile articolelor 70, 72, 90^1 din Codul penal, 221, 321, 329, 340, 384-389, 392-395 și 397 din Codul de procedură penală, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Se recunoaşte vinovat ***Manoli Nicolai Nichifor*** în comiterea infracţiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (5) Cod penal, se condamnă și i se stabilește o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 2 (doi) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu prevederile art. 90^1 din Codul penal, Manoli Nicolai va executa pedeapsa cu închisoare pe un termen de 1 (un) an, în penitenciar de tip semiînchis, iar executarea restului pedepsei aplicate cu închisoare pe un termen de 1 (un) an se suspendă parţial pe o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani, dacă în acest termen, condamnatul nu va săvârși o nouă infracţiune şi prin respectarea condițiilor probațiunii, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Potrivit art. 90^1 alin. (5) din Codul penal, se obligă Manoli Nicolai ca în perioada de probaţiune:

- să se prezinte la organul de probaţiune la datele fixate de acesta;

- să anunţe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului sau orice deplasare care depăşeşte 5 zile;

- să participe la programe probaţionale în vederea diminuării consumului de alcool.

Termenul de executare a pedepsei în privința lui Manoli Nicolai se va calcula din momentul reţinerii acestuia.

Până la data când sentinţa va deveni definitivă, se aplică în privinţa lui Manoli Nicolai măsura preventivă – arestul preventiv, cu luarea lui sub arest imediat din sala de judecată.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de apel la Curtea de Apel Nord, în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Orhei, sediul Rezina, din momentul pronunțării integrale a acesteia.

Preşedintele şedinţei,
judecător **/semnătura/** **Eugeniu Russ**

Copia corespunde originalului,
Judecător **Eugeniu Russ**